

Genaderd tot de berg Sion

door: H. Rossier

Hebreeën 12:18-29

De berg Sinai

Christenen hebben te maken met de heerlijke werkelijkheden die de Heilige Geest in de brief aan de Hebreeën voorstelt. “Kijkt u uit dat u Hem die spreekt, niet afwijst. Want als zij niet ontkomen zijn, die Hem afwezen die op aarde Goddelijke aanwijzingen gaf, hoeveel te minder wij, als wij ons afwenden van Hem die van de hemelen spreekt” (Hebr. 12:25). Het afwijzen van deze heerlijkheden kan niet zonder schade voor de ziel.

De berg Sinai, waar God de wet gaf, was een plaats van verschrikking, van veroordeling, duisternis en dood. Als een zondaar voor de goddelijke heerlijkheid en majesteit staat bewerkt dat verschrikking. Zelfs Mozes was vol vrees en beven. Er zijn nog steeds christenen, die om zo te zeggen naar de berg Sinai gaan, die de wet willen vervullen zonder de eisen ervan te begrijpen. God had genade geopenbaard aan de gelovige Hebreeën en Hij sprak met hen over een andere berg, die in het teken staat van al Zijn raadsbesluiten van genade (Hebr. 12:22). De berg Sion is de berg van Gods tussenbeide treden in genade, vergeving, bevrijding, overwinning en heerlijkheid ten behoeve van Zijn volk. Het is de berg waartoe wij door het geloof genaderd zijn en die spreekt van genade en heerlijkheid.

God richt onze blikken af van de zichtbare dingen en Hij richt ze op de hemel, wanneer Hij spreekt over de stad “die de fundamenten heeft, waarvan God ontwerper en bouwmeester is” (Hebr. 11:10). Wie behoren tot Sion? Allen die vertrouwen op de Heer Jezus, in Wie de genade en de waarheid is geopenbaard. Alle gelovigen vormen samen de “gemeente van de eerstgeborenen” (Hebr. 12:23). Van eeuwigheid staan hun namen in het boek des levens (Luk. 10:20). “Want hen die Hij tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broeders” (Rom. 8:29). Mozes beefde in de tegenwoordigheid van de geopenbaarde majesteit van God op de berg Sinai. Israël plaatste zich daar onder het juk van de wet zonder besef te hebben van zijn onmacht om aan de eisen van de wet te voldoen.

Maar onze betrekkingen als christenen staan in het licht van de genade, die nu in het evangelie onthuld is. Wij hebben onberouwelijke beloften van zegen ontvangen, waaraan het geloof zich vol vertrouwen hecht. Deze beloften hebben betrekking op het oordeel over de zichtbare dingen, opdat de *onzichtbare* dingen op grond van de verlossing zouden ingevoerd worden en zouden blijven. Als Gods voornemen en plan vervuld is, dan zullen allen die op Zijn Woord hebben vertrouwd, in de eeuwige vrede en vreugde van Zijn tegenwoordigheid zijn gebracht. Verandering van de wankelbare, de gemaakte dingen jaagt schrik aan, maar wij moeten begrijpen dat God de heerlijkheid van Christus wil openbaren en alle christenen tot volmaakte gelijkvormigheid aan Hem Zelf wil brengen.

De wankelbare dingen - daarmee leven wij, daaraan zijn wij gehecht – zullen verdwijnen en plaatsmaken voor de onwankelbare, de eeuwige dingen: de heerlijkheid van de verlostten. God zal alle dingen nieuw maken en alle tranen afwissen (Openb. 21:4). Maar in contrast daarmee staat een onbeweeglijk en eeuwig oordeel, de tweede dood, voor hen die sterven in hun zonden (Openb. 21:8). Hieraan beantwoordt het laatste vers van ons hoofdstuk: “*Immers onze God is een verterend vuur*”, nl. voor degenen die Hem verloochenen (Hebr. 12:29).

Wij ontvangen een onwankelbaar koninkrijk en hebben iedere dag genade nodig om God te “*dienen op een Hem welbehaaglijke wijze met eerbied en ontzag*” (vs. 28). Niemand kan ons rukken uit de hand van de Goede Herder, maar laten wij denken aan de vermaning uit Hebreeën 13:9, waar staat: “*Het is goed dat het hart gesterkt wordt door genade*”. Alleen daardoor kunnen wij Hem dienen, want daardoor zijn wij gerechtvaardigd en hebben wij vergeving ontvangen. Onze God zal genade en ere geven (Ps. 84:11).

Mochten wij in afwachting van de vervulling van Zijn plan, Hem dienen in de mogelijkheden die Hij ons geeft (Job 36:7). Laten onze ogen op Hem gericht zijn, zoals dat beschreven wordt in psalm 123:2. Laten wij de genade vasthouden, waardoor wij gered zijn, in afwachting van de eeuwige heerlijkheid.

De berg Sion

Door verkeerd onderwijs liepen de gelovige Hebreëën gevaar hun nieuwe, christelijke zegeningen los te laten. Ezaü is hierin een ernstig voorbeeld voor ons. Hij gaf de zekere erfenis prijs voor vleselijk en voorbijgaand genot, en liet daardoor zien dat hij een ongodelijke was. Hetzelfde gevaar is er voor ons als wij onze voorrechten als eerstgeborenen loslaten. Paulus vermaant de Hebreëën, door de dingen die ze vroeger hadden te vergelijken met de zegeningen die ze nu bezaten. Vroeger, toen de wet werd gegeven op de Sinai, was er schrik en vrees. Het was Christus, Wiens stem de aarde deed wankelen. Het was Christus, omringd door de werktuigen van het oordeel. De wet werd aan de mensen voorgesteld door Christus als Rechter. Maar nu is er een stem van de hemelen gekomen in *genade*, en als men zich daarvan afwendt is er geen middel om aan het oordeel te ontkomen.

In Hebreëën 1 heeft God gesproken in [de] Zoon. In Hebreëën 2 moeten wij vasthouden, wat wij gehoord hebben. Want *“hoe zullen wij ontkomen als wij zo’n grote behoudenis veronachtzamen, waarover aanvankelijk gesproken is door de Heer en die aan ons bevestigd is door hen die het gehoord hebben”* (Hebr. 2:3). Wij moeten letten op de dingen die ons verkondigd zijn. De Heer die van de hemelen spreekt, spreekt nu in *genade*. Na de verzoening volbracht te hebben, is Hij opgevaren en spreekt over de vrede die tot stand gebracht is en over het heil dat zeker is. Door die stem hebben wij kennis van de hemelse dingen, die gegrond zijn op de *genade*. Wij zijn genaderd tot de berg Sion, de berg van de *genade* (Hebr. 12:22).

Toen het volk faalde en de Ark was weggevoerd en het Ikabod (de eer is weg) was uitgesproken, herstelde God Zijn relatie met Israël op grond van *genade*. David werd geroepen. Hij veroverde de burcht Sion, die de berg van de *genade* werd. De berg Sinai was de berg van het oordeel. Sion is dezelfde plek als de berg Moria, waar David voorzien had in een brandoffer voor het volk (2 Sam. 24). Ten slotte is het dezelfde plek als het kruis van Golgotha, dat de hemel voor ons opent en ons een plaats geeft in het hemelse Jeruzalem, de stad van de levende God, die de aartsvaders al verwachtten. Paulus zegt: *“U bent genaderd (...) het hemelse Jeruzalem”*. Met andere woorden: onze woning is daar. Van Sion is het maar één stap om in deze gezegende plaats te komen, waar God met Zijn verlost en voor eeuwig wil wonen. Wij zullen genieten van wat de hemel vervult: myriaden van engelen, de algemene vergadering; de gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven; de dienst van engelen, dienstknechten van God voor hen die wonen in het hemelse Jeruzalem.

In de stad van de levende God zijn engelen – echter geen gevallen engelen – die geschapen zijn tot Zijn dienst en de dienst van Zijn heiligen. Paulus ziet de hemel als iets tegenwoordigs, wij vaak als iets toekomstigs. De hemel is van u, zegt hij, u bent genaderd. Is onze vreugde daar? Zijn wij op ons gemak

in de stad van de levende God? Zijn wij ons bewust te behoren tot deze Gemeente, de Gemeente van Christus, zoals zij in de heerlijkheid is? Zo ja, dan zullen wij zien wat voor praktische gevolgen deze waarheid op ons leven op aarde zal uitoefenen.

De gelovigen in het hemelse Jeruzalem zijn genaderd *tot* God, niet *voor* God, de Rechter van allen (Hebr. 12:23). Als dat zo zou zijn, zouden wij ons net zoals het volk Israël bevinden voor de berg Sinai. Dan zouden wij ook schrik en vrees hebben. Nee, we zijn genaderd *tot* God! Wij zijn met Hem verbonden, wij zullen bij Hem zijn in de heerlijkheid als Hij alle mensen zal oordelen.

De gedachte *“God, de Rechter van allen”*, doet Paulus op aarde terugkeren. *“Jezus, de Middelaar van een nieuw verbond”*, vervangt Mozes in de relatie van Israël met God. Het nieuwe verbond voor Zijn volk is niet gebaseerd op de voorwaarde van gehoorzaamheid, maar het is een verbond waarin God aan alle eisen voldoet. God geeft en scheidt een nieuw hart. Hij bewerkt kennis van Hem Zelf en van Zijn *genade*. God belooft dat Israël gered zal worden door ander bloed dan dat van de offers die onder de wet geëist werden. *“Daarom is ook het eerste verbond niet zonder bloed ingewijd. Want toen door Mozes naar de wet elk gebod tot het hele volk gesproken was, nam hij het bloed van de kalveren en de bokken met water en scharlaken wol en hysop en besprenkelde zowel het boek zelf als het hele volk, en zei: ‘Dit is het bloed van het verbond dat God u geboden heeft’”* (Hebr. 9:14, 15, 18-20). Het toekomstige overblijfsel van Gods volk zal een nieuw verbond hebben, door het werk van een nieuwe Middelaar. Het is een nieuw verbond, door ander bloed, *“het bloed van de besprenkeling, dat beter spreekt dan Abel”*. Het spreekt van vergeving en *genade*, niet van wraak.

Maar de christenen die *genaderd zijn*, die deze aardse en hemelse erfenis bezitten, moeten Hem die spreekt niet afwijzen, zoals Israël destijds heeft gedaan (Hebr. 12:25). *“Nog eenmaal”* zal Hij alle dingen doen beven (Hebr. 12:26), dat is een belofte voor ons. Als wij onze plaats zoeken op aarde – die zal beven en dan zullen wij vrezan, zoals Israël bij de Sinai. Dat doet ons denken aan een huis in de stellingen. Als alles klaar is, vallen de stellingen weg. Zo ook de dingen, die God heeft gevestigd om Zijn huis te bouwen. Het zijn de wankelbare dingen, en die worden terzijde gesteld. Wat onwankelbaar is blijft, opdat ik in dat huis kan wonen voor eeuwig. Als ik op de steigers blijf, zal ik omhoog vallen. Als een christen voor een toekomst staat die wankelt met de wankelbare dingen, wordt hij bang, omdat hij voelt dat alles onder zijn voeten wegvalt. Maar wie zijn plaats inneemt in Gods gebouw en rust in de onwankelbare dingen, die is vol vreugde als hij de ineenstorting ziet van alle tijdelijke dingen.

Hierop volgt de vermaning: *“Laten wij dus, daar wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen (...)”*. Wij mogen genieten van de dingen, die voor ons liggen. Hier op aarde moeten wij om zo te zeggen al in de hemel leven. Het zijn de dingen die wij van de Heer

hebben ontvangen, die wij door het geloof bezitten en genieten. Het gaat om de openbaring van de gezegende dingen die daar bij Hem zijn. Laten wij de genade vasthouden – die berg Sion, die niet wankelt – als al het andere zal vergaan. Het is een berg, waarop wij eeuwig kunnen verblijven.

“Immers onze God is een verterend vuur” (Hebr. 12:29). Voor de zondaar was de God van de Sinai een verterend vuur, maar de God van genade is dat ook voor ons. Voor ons is Hij een God, die de zonde niet kan verdragen en geen ontrouw in Zijn

tegenwoordigheid duldt. Hij zal ons door het verterend vuur moeten doen doorgaan, dat tot onze schade alles zal verteren, waaraan wij waarde hebben toegeschreven en waarvan de satan gebruik heeft gemaakt om ons van de Heer af te trekken (denk aan de drie jongelingen in het vuur, van wie de boeien werden verbrand waarmee ze gebonden waren). Mochten wij beter begrijpen, waartoe we genaderd zijn. Dan zouden wij vol blijdschap zijn, als wij verwerkelijken dat wij tot een orde van zaken behoren, die even onwankelbaar is als de genade die ze ons schenkt.

Le Messenger Evangélique 1924-72; 1940-313

Recueil d'exhortations et d'appels

La Montagne de la grâce

© Oude Sporen 2007